

ภาคผนวก ก

วิธีเขียนบทความสนใจสำหรับเด็กปฐมวัย

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 1

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่รุนแรง เช่น โต้เถียง คำ หรือ ทะเลาะกัน

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่รุนแรงที่ละน้อย โดยไม่มีการลงโทษ
- 2.2 เพื่อปรับเปลี่ยนอารมณ์ หรือหยุดพฤติกรรมคับข้องใจ

3. เทคนิควิธี

- 3.1 เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น โต้เถียงกัน เรียกเด็กทั้ง 2 คนให้เข้ามาหา
- 3.2 ถามเด็กว่าใครอยากช่วยครูทำงานบ้าง เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ
- 3.3 ให้เด็กทั้ง 2 คนช่วยเหลือครูเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น จัดโต๊ะ ทำความสะอาดโต๊ะ โดยครูให้ความช่วยเหลือ
- 3.4 กล่าวชมเชย เมื่อเด็กทำงานเสร็จเรียบร้อย

4. การประเมินผลและติดตามผล

- 4.1 สังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัย ว่าลดลงหรือไม่มากนักเพียงใด
- 4.2 ติดตามผลว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมแบบเดิมและกับเพื่อนคนเดิมหรือคนอื่น ๆ หรือไม่
- 4.3 ถ้าเด็กลดพฤติกรรมก้าวร้าวที่นั่นลงแล้วจะมีการเสริมแรงด้วยการชมหรือกอด เพื่อแสดงความชื่นชมเด็ก

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 2

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมทำลายข้าวของ เช่น ขว้างปาสิ่งของ หรือทำลายของเล่น

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อลดพฤติกรรมการขว้างปาสิ่งของ หรือทำลายของเล่นของเด็กปฐมวัย ที่ละน้อย โดยไม่มีการลงโทษ

2.2 เพื่อบอกถึงโทษของการขว้างปาสิ่งของ หรือทำลายของเล่น

3. เทคนิควิธี

3.1 เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมการขว้างปาสิ่งของ หรือทำลายของเล่น ขยับยังพฤติกรรมดังกล่าว โดยการเรียกชื่อเด็ก

3.2 เล่านิทานเรื่องเด็กชอบทำลายข้าวของ หรือนิทานที่ครูแต่งขึ้นมาเองเกี่ยวกับการเล่นที่ผิดวิธีให้เด็กฟังเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

3.3 ซักถาม อภิปรายเกี่ยวกับนิทานที่เด็กได้ฟังว่า การปฏิบัติตนในการเล่นแบบผิดวิธี ผลของการเล่นผิดวิธีเป็นอย่างไร

4. การประเมินผลและติดตามผล

4.1 สังเกตพฤติกรรมขว้างปาสิ่งของ ว่าลดลงหรือไม่ก็น้อยเพียงใด

4.2 ถ้าเด็กมีพฤติกรรมที่ดี ควรมีการเสริมแรงโดยการกล่าวชมเชย

5. ภาคผนวก

นิทานเรื่อง ช่วยเก็บด้วยนะ

ณ บ้านหลังหนึ่งมีพี่น้องสองคน หนูก้าเป็นพี่ชาย มีน้องสาวชื่อหนูก้อย ทั้งสองชอบรื้อเอาของเล่นออกมาหมกคถ่อง และเล่นกันอย่างสนุกสนาน จนของเล่นกระจัดกระจายเต็มห้องไปหมด หนูก้อยชอบเอาของเล่นมาขว้างปาเล่น ส่วนพี่ชายช็อกก้าชอบเอาไม้มาตีของเล่นทำเป็นกลอง คุณแม่สอนว่าถ้าไม่เล่นของเล่นอันไหนแล้วก็ให้เก็บอันเก่าก่อนที่จะรื้ออันใหม่ออกมา หนูก้าและหนูก้อยก็ไม่เชื่อฟัง อยู่มาวันหนึ่ง หนูก้าและหนูก้อยก็เล่นของเล่นเหมือนอย่างเคยจนของเล่นเต็มพื้นไปหมด ทั้งสองเล่นจนเบื่อเลยชวนกันเล่นไล่จับกันในห้อง พี่ก้าไล่จับน้องก้อย ทั้งสองล้มไป

ว่าพื้นห้องมีของเล่นเต็มไปหมด น่องก้อยวิ่งหนีพี่กล้า จนวิ่งไปเหยียบของเล่นลื่นล้ม หัวไปฟาดขอบ โต๊ะจนเลือดออก ส่วนพี่กล้าวิ่งตามเข้าไปเหยียบของเล่นที่ตัวเองรื้อออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ จนดำเท้า เลือดออก ทั้งสองร้องไห้เสียงดัง จนแม่ได้ยินรีบวิ่งเข้ามาดู และพาทั้งสองไปหาหมอทำแผล คุณแม่ เห็นไหมคุณแม่สอนว่า ถ้าไม่เล่นของเล่นอันไหนแล้ว ก็ให้เก็บอันเก่าก่อนที่จะรื้ออันใหม่ออกมา และเล่นดี ๆ ไม่ควรขว้างปาของเล่นจนเต็มห้อง คราวนี้หนูกล้าและหนูก้อยจะเชื่อฟังแม่หรือยัง หนูกล้าและหนูก้อยจึงอาสาช่วยกันเก็บของเล่น หนูกล้าและหนูก้อยได้รับบทเรียนที่ทำให้เจ็บตัว หนูกล้าเป็นพี่จึงต้องทำตัวอย่างที่ดีให้หนูก้อยดู ทั้งสองช่วยกันเก็บของเล่นที่ไม่เล่นแล้วลงกล่อง ทั้งสองก็ลงไปมองหาของเล่นที่อาจจะหลงเข้าไปใต้เตียง แล้วหนูก้อยก็เจอของเล่นที่หายไป ทั้งสองดีใจมาก คุณแม่ดีใจมากที่สุดที่หนูกล้าและหนูก้อยเป็นเด็กดี คุณแม่จึงมีของขวัญเป็นรางวัล หนูกล้าและหนูก้อยมีความสุขที่สุดที่ได้ช่วยคุณแม่ ตั้งแต่นั้นมาทั้งคู่ก็เล่นของเล่นกันอย่าง เรียบร้อยเล่นเสร็จก็เก็บเข้าที่...

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 3

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมสบถ ใช้คำหยาบ

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อลดพฤติกรรมสบถ ใช้คำหยาบของเด็กปฐมวัย

2.2 เพื่อให้เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมการพูดที่ไพเราะ

3. เทคนิควิธี

3.1 เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรม สบถหรือคำเพื่อน ใช้คำหยาบ ครูต้องไม่ให้ความสนใจทำเป็นไม่ได้ยินที่เด็กพูด

3.2 ครูเล่นนิทานเกี่ยวกับการพูด การใช้คำหยาบคายเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจแล้วถามความคิดเห็นของเด็กว่า เด็กอยากพูดคุยกับคนประเภทไหน เช่น คนพูดจาไพเราะ หรือคนพูดจาหยาบคาย

3.3 ถามเด็กว่าทำไมคนเราจึงชอบพูดคุยกับคนที่พูดจาไพเราะ และทำไมถึงไม่ชอบพูดคุยกับคนที่พูดจาหยาบคาย

4. การประเมินและติดตามผล

4.1 สังเกตพฤติกรรมสบถ ใช้คำหยาบของเด็กปฐมวัยว่าลดลงหรือไม่อย่างน้อยเพียงใด

4.2 ติดตามผลว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมสบถ ใช้คำหยาบหรือไม่

4.3 ถ้าเด็กพูดจาไพเราะ ครูเสริมแรงโดยการกล่าวชมเชย และยิ้มให้หรือพยักหน้า

5. ภาคผนวก

นิทาน เรื่องเจ้าหญิงปากเป็ด

ณ เมืองแห่งหนึ่ง มีเจ้าหญิงแสนสวยชื่อ อุทัยเทวี มีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง จี๋โมโห เอาแต่ใจตัวเอง ชอบพูดจาหยาบคาย วันหนึ่งเจ้าหญิงอุทัยเทวีเดินถือลูกแก้วเดินเล่นในสวนดอกไม้ เจ้าหญิงเดินสะดุดรากไม้จึงทำให้ลูกแก้วกลิ้งตกลงไปในบ่อน้ำ เจ้าหญิงอุทัยเทวีรีบสั่งให้ทหารลงไปงมลูกแก้วในบ่อน้ำ แต่ทหารงมหาลูกแก้วไม่เจอเจ้าหญิงอุทัยเทวีโมโหทหารมากจึงพูดจาหยาบคาย คำว่าทหารต่าง ๆ นานา แม่มดใจร้ายจี๋ไม่กวาดผ่านมาเห็นเจ้าหญิงอุทัยเทวีกำลังพูดจาหยาบคายคำว่าทหาร แม่มดใจงามที่เจ้าหญิงสวยกว่าตนจึงร้ายมนต์คาถาเสกให้เจ้าหญิงที่กำลังพูดจาหยาบ

คาย มีปากกลายเป็น “ปากเปิด” แต่โชคยังดีที่นางฟ้าบินผ่านมาได้ยื่นแม่มดเสกเจ้าหญิงอุทัยเทวีให้มีปากเป็นปากเปิด นางฟ้าจึงใช้ไม้เท้าวิเศษเสกให้พระแก้วเจ้าหญิงกลับมา มีปากที่สวยงามเหมือนดังเดิมก็ต่อเมื่อเจ้าหญิงพูดสุภาพอ่อนโยนและมีคนอวยพรให้เจ้าหญิงอุทัยเทวีกลับมาสวยงามเหมือนดังเดิม เมื่อเจ้าหญิงมีปากเหมือนปากเปิดก็ยังอับอายข้าทาสบริวาร ทำให้ยังเป็นคนเจ้าโมโห อารมณ์ร้าย พูดจาหยาบคายมากยิ่งขึ้น อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าหญิงกำลังนอนหลับ ก็ได้ฝันถึงตัวเองเดินเล่นในสวนดอกไม้ พูดกับทหารด้วยคำพูดที่สุภาพอ่อนโยน เจ้าหญิงอุทัยเทวีตกใจตื่นขึ้นมา รีบไปเล่าให้พระราชบิดาฟังถึงความฝันของตัวเอง พระราชบิดาตรัสว่าถ้าลูกอยากมีปากสวยงามเหมือนดังเดิมก็ลองพูดสุภาพอ่อนโยนกับข้าทาสบริวารสิลูก เมื่อเจ้าหญิงอุทัยเทวีได้ยินเช่นนั้น ก็คิดขึ้นมาได้ว่าถ้าเราลองพูดเพราะ ๆ กับข้าทาสบริวาร ปากเปิดอาจจะหาย เจ้าหญิงอุทัยเทวีก็เริ่มพูดเพราะ ๆ กับข้าทาสบริวาร ทุกคนต่างแปลกใจที่เจ้าหญิงเปลี่ยนไปไม่เจ้าโมโห ไม่พูดคำหยาบ ไม่ด่าว่าข้าทาสบริวารเหมือนอย่างเคย ทุกคนต่างอวยพรให้เจ้าหญิงกลับมาเป็นเจ้าหญิงที่มีรูปโฉมที่สวยงามเหมือนอย่างเคย เมื่อสิ้นคำอวยพรของข้าทาสบริวาร เจ้าหญิงอุทัยเทวีก็มีรูปโฉมที่งดงามอีกครั้งหนึ่ง ปากที่เคยเป็นปากเปิดก็หายไป เจ้าหญิงดีใจมากและสัญญาว่า ต่อไปนี้จะพูดจาสุภาพไม่เป็นคนเจ้าโมโหเอาแต่ใจตัวเองอีกต่อไป

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 4

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมเถียงครู หรือล้อเลียนครู

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยที่ละน้อย

2.2 เพื่อให้เด็กรู้จักการมีสัมมาคารวะ

3. เทคนิควิธี

3.1 เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมโต้เถียง หรือล้อเลียน ครูวางเฉยไม่ต่อล้อต่อเถียง

3.2 ชวนเด็กทั้งห้องมาฟังนิทานเรื่อง “เด็กดีที่ไม่ล้อเลียน” โดยครูเป็นผู้แตงนิทานเอง ที่มีคติสอดแทรกให้เด็กคิดเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

3.3 ตั้งคำถามจากนิทานที่เล่าให้เด็กฟัง ว่าใครเป็นเด็กดีและเด็กดีปฏิบัติตนอย่างไร

4. การประเมินผลและติดตามผล

4.1 สังเกตพฤติกรรมการโต้เถียงหรือล้อเลียนครู ว่าลดลงหรือไม่เล็กน้อยเพียงใด

4.2 ติดตามผลว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมแบบเดิมหรือไม่

4.3 ถ้าเด็กลดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ลงแล้วจะมีการเสริมแรงด้วยการชมหรือกอด เพื่อแสดงความชื่นชมเด็ก

5. ภาคผนวก

นิทานเรื่อง เด็กดี

ใหม่เป็นเด็กที่เติบโตมาท่ามกลางการเลี้ยงดูอย่างตามใจของพ่อแม่ เนื่องจากใหม่เป็นลูกคนเดียว จึงทำให้เขาเป็นคนเอาแต่ใจตัวเอง นิสัยของใหม่เป็นที่เอือมระอาของเพื่อน ๆ พุดอะไรใหม่ก็มักจะล้อเลียนและพุดตาม อยู่มาวันหนึ่ง ใหม่เกิดนึกสนุกขึ้นมาอยากพุดล้อเลียนครู เมื่อครูพุดอะไรใหม่ก็มักจะพุดตามแต่ครูกลับไม่สนใจใหม่ ใหม่แปลกใจที่ครูกลับนิ่งเฉยใหม่ก็ไม่ลดละความพยายามที่จะพุดล้อเลียนครูเพื่อให้ครูสนใจใหม่ แต่ครูกลับสนใจเพื่อน ๆ แทน ซึ่งใหม่มีนิสัยตรงกันข้ามกับแดงโมที่มีนิสัยดีน่ารัก เรียบร้อยชอบช่วยเหลือผู้อื่น เมื่อแดงโมเห็นคุณครูถือของแดงโมจะรีบเข้าไปช่วยถือของ ทำให้แดงโมเป็นที่รักของคุณครูและเพื่อน ๆ เวลาคุณครูพุดหรือกำลังสอนหนังสือแดงโมจะตั้งใจฟัง และคอยตอบคำถามคุณครู ทำให้แดงโมมักจะได้เสียง

ปรบมือจากเพื่อน ๆ อยู่เสมอแต่ตรงข้ามกับใหม่ ใหม่ชอบพูดตามและล้อเลียนทำให้เพื่อน ๆ รำคาญ ไม่อยากเล่นกับใหม่ ทำให้ใหม่ต้องนั่งเหงาทั้งวัน ใหม่เหงามากที่ไม่มีเพื่อนเล่นด้วย ใหม่เลยนั่ง ร้องไห้ คุณครูเดินมาพบเลยเข้าไปถามว่า น้องใหม่เป็นอะไรล่ะ ใหม่ตอบว่า “ไม่มีใครอยากเล่นกับ ใหม่เลยล่ะ” คุณครูถามว่า อ้าวทำไมล่ะล่ะ ใหม่บอกว่าเพื่อน ๆ บอกว่าใหม่ชอบพูดล้อเลียนเพื่อน เลยไม่มีใครอยากเล่นด้วย คุณครูพูดว่าแล้วใหม่อยากมีเพื่อนเล่นใหม่มั้ย ใหม่ตอบว่า ยากค่ะ ถ้าใหม่ อยากรมีเพื่อนเล่นใหม่จะต้องไม่พูดล้อเลียนเพื่อนหรือคนอื่น ๆ เพราะการพูดล้อเลียนคนอื่น ทำให้ เป็นเด็กไม่น่ารัก และไม่มีใครอยากพูดด้วย หรืออยากเล่นกับใหม่ ใหม่พูดว่าต่อไปใหม่นี้ใหม่จะเป็น เด็กน่ารัก เพื่อน ๆ จะได้เล่นกับใหม่และคุณครูจะได้รักใหม่ด้วยค่ะ

ตั้งแต่นั้นมาใหม่ก็เลิกพูดล้อเลียนทุกคน ทำให้เพื่อน ๆ และแดงโมเล่นกับใหม่ ใหม่ดีใจมากที่เพื่อน ๆ ยอมเล่นกับใหม่ ใหม่มีความสุขมากใหม่อะรักเพื่อน ๆ และรักคุณครูมากค่ะ

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 5

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมเรียกร้องความสนใจ เช่น ทำลายสิ่งของตนเองและผู้อื่น

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยที่ละน้อย
- 2.2 เพื่อปรับเปลี่ยนอารมณ์ หรือหยุดพฤติกรรมก้าวร้าว

3. เทคนิควิธี

- 3.1 เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวครูทำเป็นไม่สนใจ
- 3.2 ชวนเด็กทำกิจกรรมที่เด็กสนใจหรือพาไปเล่นตามมุมเพื่อให้ระบายอารมณ์

คับข้องใจ

4. การประเมินและติดตามผล

- 4.1 สังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวว่าลดลงหรือไม่
- 4.2 สังเกตว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแบบเดิมและสถานการณ์เดิมหรือไม่
- 4.3 ถ้าเด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงให้ยกย่องชมเชยต่อหน้าเพื่อน ๆ

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 6

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมรบกวนเด็กอื่นในชั้น เช่น ส่งเสียงกรี๊ดกราด และพฤติกรรมพูดอะอะ
โวยวาย

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยที่ละน้อยโดยไม่มีการลงโทษ
- 2.2 เพื่อให้เด็กมีมารยาท และรู้จักเกรงใจผู้อื่น

3. เทคนิควิธี

- 3.1 เมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวกุจะแสดงท่าทีที่ไม่สนใจ
- 3.2 นำเด็กออกจากกลุ่มเพื่อนให้ไปนั่งในมุมสงบ (Time out) เพื่อให้เด็กสงบและหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้น
- 3.3 ระยะเวลาที่ใช้ไม่ควรใช้เวลานานเกินอายุของเด็ก เช่น เด็กอายุ 3 ขวบ ไม่ควรใช้เวลาเกิน 3 นาทีและสามารถเพิ่มเวลาตามลำดับอายุ ปีละ 1 นาที ควรบอกให้เด็กรู้ว่าจะให้เด็กสงบนานกี่นาที
- 3.4 เมื่อเด็กทำได้ตามที่กำหนดควรมีการเสริมแรงโดยการกล่าวชมเชย

4. การประเมินและติดตามผล

- 4.1 สังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวว่าลดลงหรือไม่เล็กน้อยเพียงใด
- 4.2 ติดตามผลว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมแบบเดิมอยู่หรือไม่อย่างไร

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 7

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมแกล้งเพื่อน หรือรังแกเพื่อน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อลดพฤติกรรมดังกล่าวของเด็กปฐมวัยที่ละน้อยโดยวิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ

3. เทคนิควิธี

3.1 ครูเดินเข้าไปใกล้เด็กที่กำลังข่มขู่ แกล้งเพื่อน หรือรังแกเพื่อน

3.2 ชวนเด็กที่กำลังแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าว ไปแสดงความสามารถอะไรก็ได้ในห้อง เช่น ร้องเพลง หรือเต้นเพื่อเบี่ยงเบนความสนใจ

4. การประเมินและติดตามผล

4.1 สังเกตพฤติกรรมว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมแบบเดิมอยู่หรือไม่

4.2 ถ้าเด็กลดพฤติกรรมก้าวร้าวที่ลงแล้ว จะมีการเสริมแรงโดยการชมเชยต่อหน้าเพื่อน

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 8

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมก้าวร้าวที่กระทำต่อคนอื่นอย่างรุนแรง เช่น พฤติกรรมตีเพื่อน กัดเพื่อน หยิกเพื่อน เตะเพื่อน ต่อยเพื่อน ผลักเพื่อน ทบตีเพื่อน เป็นต้น

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กปฐมวัยที่ละน้อย โดยไม่มีการลงโทษ
- 2.2 เพื่อปรับเปลี่ยนอารมณ์ หรือหยุดพฤติกรรมกับข้องใจ

3. เทคนิควิธี

- 3.1 ครูให้สัญญาณเพื่อยับยั้งพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวโดยการเรียกชื่อหรือสัมผัสเบา ๆ
- 3.2 ชูเด็กทั้ง 2 คน หรือเด็กทั้งห้องไปดูสิ่งที่น่าสนใจนอกห้องเรียน เช่น สัตว์แปลก ๆ ตาม ฟันดิน
- 3.3 ให้เด็กจับคู่สลับอายุกัน 3 คน ช่วยกันหาสัตว์ตามฟันดิน แล้วออกมานำเสนอ เรื่องที่อยู่อาศัยและอาหารของสัตว์ที่นักเรียนเจอตอนทำชั่วโมง

4. การประเมินผลและติดตามผล

- 4.1 สังเกตพฤติกรรมของเด็กที่ก้าวร้าว นั้น ว่าลดลงหรือไม่มากนักเพียงใด
- 4.2 ติดตามผลว่าเด็กยังแสดงพฤติกรรมแบบเดิมและกับเพื่อนคนเดิมหรือคนอื่น ๆ หรือไม่
- 4.3 ถ้าเด็กลดพฤติกรรมก้าวร้าว นั้นลงแล้วจะมีการเสริมแรงด้วยการชมหรือกอด เพื่อแสดงความชื่นชมเด็ก

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 9

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมทำร้ายร่างกายตนเองและทำร้ายร่างกายผู้อื่น เช่น หยิก ข่วน ทบตีตนเอง พฤติกรรมส่งเสียงกรีดเวลาไม่พอใจ และพฤติกรรมดื้อกับพื้นเวลาไม่พอใจ

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อลดพฤติกรรมการทำร้ายตนเองของเด็กปฐมวัย
- 2.2 เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจของเด็กที่กำลังมีอารมณ์คับข้องใจ

3. เทคนิควิธี

- 3.1 เมื่อเด็กแสดงอารมณ์ด้วยการทำร้ายร่างกายตนเอง ให้รีบเข้าไปหาเด็กชวนทำกิจกรรมกลางแจ้ง เพื่อผ่อนคลายความคับข้องใจ เช่น ดูนก สัตว์ ดอกไม้ ฯลฯ
- 3.2 ครูเล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเด็กสักพัก เพื่อให้เด็กรู้สึกผ่อนคลายและสนุก เพลิดเพลิน จึงแยกตัวออกห่าง
- 3.3 เมื่อเด็กอารมณ์ดีขึ้น ควรโอบกอดให้กำลังใจ

4. การประเมินและติดตามผล

- 4.1 สังเกตและติดตามพฤติกรรมก้าวร้าวว่าลดลงหรือไม่
- 4.2 กล่าวชมเชยเมื่อเด็กสามารถระงับอารมณ์ได้โดยไม่ทำร้ายร่างกายตนเอง

วิธีการเบี่ยงเบนความสนใจ กรณีที่ 10

1. พฤติกรรมเป้าหมาย

พฤติกรรมทูปโต๊ะ หรือสิ่งของ เสียงดังรบกวนเพื่อน

2. วัตถุประสงค์

เพื่อเบี่ยงเบนพฤติกรรมจากทูปโต๊ะหรือเคาะโต๊ะไปเป็นพฤติกรรมที่สร้างสรรค์

3. เทคนิควิธี

เบี่ยงเบนโดยให้เด็กที่มีปัญหาและเด็กทั้งห้องทำกิจกรรมเคลื่อนไหวประกอบจังหวะ เช่น เคาะหรือตีกลองร่วมกัน

4. การประเมินและติดตามผล

4.1 สังเกตและติดตามพฤติกรรมก้าวร้าวว่าลดลงหรือไม่

4.2 กล่าวชมเชยเมื่อเด็กเคลื่อนไหวร่างกายอย่างอิสระประกอบจังหวะตามจินตนาการของตนเอง